

L'Apocalipsi

Ja n'estic fart, haig de fer-ho. Us he perdonat massa coses. Encara recordo amb il·lusió aquells primers dies. Éreu tan bufons acabats de crear, tan feliços amb la vida que us vaig regalar. M'encantava mirar-vos. Tot era tant perfecte, però, vàreu embolicar la troca. Mira que us ho vaig dir, d'aquest arbre no! Ja sé que era una ximpleta, però volia posar-vos a prova. Va ser la primera desil·lusió. Recordo com ploràveu de ràbia sota el pomer quan us vaig dir que havíeu de treballar per sempre. Després, tot va derivar en un batibull. Era obvi que si us creava com a mínim esperava algun detall per la vostra part, una associació de fans, un club, però van passar milions d'anys i res de res. Ostres, vaig haver de baixar personalment i fer-me carn per arreglar-ho tot i així donar un impuls al club. Em vaig sacrificar per vosaltres i mireu com m'ho pagueu. En pocs anys, el meu club va derivar en una excusa per cometre tota mena de maldats i tot en nom meu!. I quina mania amb la ciència!, o ella o nosaltres, dieu sovint, però si jo sóc el logos, la paraula. No enteneu res. I què us passa amb els musulmans?, baralles i més baralles, però si jo sóc ell, sóc el de tots. I quan la guerra freda, quina angoixa! A punt de carregar-vos el planeta, però quines bèsties! I ara, la gota que vessa el got, mig món ric, frívol i consumista i l'altre morint-se de gana. Això no ho arregla ni jo. Sou un desastre, quina merda de criatures que m'han sortit. Així que, sabeu que us dic, que us bombin. S'ha acabat el bròquil, ara mateix acabo el món. Endavant! que surtin els genets!